

**Edgar
Wallace**

**Dívka ze
Scotland Yardu**

Edgar Wallace

**Dívka ze
Scotland
Yardu**

Meisterkoch, 2025, Praha

Z originálu:
The Girl From Scotland Yard

Přeložil a upravil: Jan Činčura
Všechna práva vyhrazena
Rozsah: 228 stran3
Vydání: první
Vydal: Meisterkoch, Praha, 2025
ISBN: 978-80-909183-8-2 (PDF)

Kapitola I.

DÁMSKÝ DÝCHÁNEK

Lady Raytham rozhrnula dlouhé sametové závěsy a podívala se dolů na Berkeley Square. Bylo půl páté odpoledne, pochmurný únorový den. Padal déšť se sněhem a žlutá mlha umocňovala ponurost končícího dne. Nekonečná řada aut a taxíků odbočovala na Berkeley Street, jejich lesklé černé střechy odrážely záři pouličních lamp, které se právě rozsvítily.

Zírala bez výrazu na pustotu zahrad, místa s holými stromy a třesoucími se keři – zírala, jako by očekávala, že uvidí nějaký mlžný přízrak, který nabude konkrétní a hrozivé podoby a dá hmatatelnou formu stínům, které ohrožují rozum a život.

Byla to urostlá a štíhlá žena ve věku osmadvaceti let. Byl to ten typ klasické krásy, která odolává známkám stárnutí po většinu života. Fascinující tvář, klidná, sebevědomá. Její oči byly chladné a anglicky šedé. Mohli byste si ji představit jako patricijskou abatyši velkého kláštera nebo jako dámu, která neúprosně brání strohý hrad svého pána před nepřítelem.

Teď nebyla v odhodlané náladě; spíše byla nejistá a podrážděná, což byly emoce nejbližší strachu, který znala.

Nechala závěsy spadnout a přešla ke krbu, přičemž pohlédla na malé hodiny. Salon byl jen napůl osvětlený; nástěnné svícný byly zhasnuté, ale velká lampa na stole

vedle pohovky jasně svítila. Tato místnost byla důkazem velkorysého utrácení peněz. Její vybavení se jednoho dne dostane do muzejí milionářských sběratelů; tři obrazy, které visely na jablečně zelených stěnách, byly určeny pro Národní galerii.

Když tak stála a dívala se do ohně, kdosi jemně zaklepal na dveře. Komorník, který vstoupil, byl vyšší muž, poněkud korpulentní postavy, s dvojitou bradou a hladkou tváří. V ruce nesl malý podnos s podlouhlým, bílým obdélníkem uprostřed.

Lady Raytham roztrhla obálku. Byla datována z Konstantinopole a byla od Raythama. Celé odpoledne čekala na ten telegram.

Raytham samozřejmě změnil své plány. V této větě byl shrnut celý jeho život a kariéra. Odjížděl do Basry a odtud do Búshehu, aby si prohlédl ropné vrty a jejich okolí. Za dvě hustě popsané stránky se velmi omlouval. Pokud se nebude moci vrátit před dubnem, pojede do Cannes, jak měl původně v plánu. Bylo mu to „strašně líto“ - napsal to nejméně čtyřikrát.

Přečetla si to znovu, složila růžové listy a položila je na stůl.

Komorník čekal s mírně skloněnou hlavou, jako by chtěl zachytit i ten nejtišší její šepot. Nedívala se na něj.

„Děkuji.“

„Děkuji, mylady.“

Otevíral dveře, když promluvila.

„Druze, očekávám princeznu Bellini a možná paní Gurden. Až přijdou, dáme si čaj.“

„Ano, jistě, mylady.“

Dveře se za ním tiše zavřely. Zvedla své šedé oči a podívala se na leštěné dřevo dveří se zvědavým,

naslouchajícím pohybem hlavy, jako by očekávala, že něco uslyší.

Komorník pomalu scházel dolů po schodech s ironickým posměškem v očích; jeho bílá, podivně baculatá ruka klouzala po balustrádě. Zastavil se na podestě, aby obdivoval malou mramorovou sošku Circe, kterou Jeho lordstvo přivezlo ze Sicílie. Měl ve zvyku obdivovat tu Circe se lstivýma očima a lákajícím prstem. A když se na ni díval, měl ústa našpulená, jako by si pískal.

Ostré zaklepání na dveře ho vytrhlo z rozjímání. Sešel do haly, když druhý lokaj otevřel dveře.

Vešly dvě ženy. Skrz otevřené dveře zahlédl odjíždějící limuzínu.

„Její Milost je v salónu, Vaše Výsosti. Mám Vaší Výsosti vzít kabát?“

„Nemáš,“ řekla první a větší žena stroze. „Pomoz paní Gurden.“ Podívala se na svoji společnici: „Nechápu, proč nosíš takové hrozné věci.“

Paní Gurden se široce usmála.

„Drahoušku, musím něco nosit. Děkuji, Druze.“

Druze vzal hedvábný kabát paní Gurden a podal ho druhému komorníkovi.

Princezna Anita Bellini už šlapala po schodech nahoru. Otevřela dveře, a aniž by čekala na ohlášení, vešla.

Lady Raytham, stojící u krbu s hlavou opřenou o paži, překvapeně vzhledla.

„Omlouvám se. Rozsvít prosím světla, Anito. Tlačítko je u tvé ruky.“

Princezna si sama bez pomoci svlékla tvídový kabát a hodila ho přes opěradlo křesla, dalším pohybem si strhla z hlavy klobouk a hodila ho za kabátem.

Lidé, kteří viděli Anitu Bellini poprvé, na ni hleděli s úctou; v každé linii, v každém rysu byla jakási bezohledná síla.

Bylo jí něco přes padesát a její maskulinita byla zdůrazněna šedivými vlasy, krátce střiženými v etonském stylu, a bezobroučkovým monoklem, který nikdy neopustil její oko. Mezi bílými zuby svírala dlouhou jantarovou špičku, ve které hořela cigareta. Její řeč byla přímá, úsečná, téměř šokující svou bezohlednou upřímností.

„A Greta?“

Trhla koncem cigaretového držáku směrem ke dveřím.

„Motá se kolem Druzeho. Ta ženská by koketovala i s popelářem! Je v tom věku. Je hrozné být kdysi krásná a zvyklá na to, že vyvolává určité reakce. Nikdy neuvěříš, že ten duch již vyprchal.“

Jane Raytham se usmála.

„Říkají, že jsi byla strašně hezká dívka, Anito...“ začala.

„Lžou,“ řekla princezna klidně. „Russell retušoval moje fotografie tak, až nezbylo nic než pozadí.“

Greta Gurden vplula dovnitř s velkými červenými ústy otevřenými dokořán a s dopředu nataženými rukama.

„Drahoušku!“ vyhrkla a uchopila Jane Raytham za obě ruce.

Anita Bellini se ušklíbla a její masitý nos se zkrabatil. Ale byla na takové chování u Greta Gurden zvyklá, protože extáze byla Gretin normální stav. Měla ve zvyku se lidí dotýkat, držet je za paže, naklánět se k nim, aby se jim podívala do tváře svými velkýma tmavýma očima, které trochu mrkaly.

Greta kdysi byla hezká, ale teď měla dlouhý a vyhublý obličej ženy, která se tak bála, že o něco v životě přijde, že neměla čas ani na spánek. Její rty byly silně namalované karmínem, oči pečlivě nalíčené, jako by stále čekala na

výzvu, aby se vrátila do pěveckého sboru, ze kterého ji Anita zachránila.

„Moje milá Jane! Jako vždy nádherná. Ty šaty – neříkej mi, že jsou od Chanel, že ne?“

Jane Raytham na okamžik sklopila oči. „Ne, myslím, že jsou to šaty, které jsem si koupila loni v New Yorku.“

Greta bezmocně zavrtěla hlavou.

Anita Bellini vyfoukla kouřový kroužek a odklepla popel do krbu.

„Greta vždy přehání, když už něco říká,“ řekla a kritickým pohledem si prohlédla svou hostitelku. „Vypadáš bledě, Jane. Chybí ti tvůj manžel?“

„Strašně.“

Anita si všimla ironie v jejím hlase.

Druze přivezl čajový vozík.

„Dej mi whisky se sodou, Druze, nebo umřu!“

Anita vypila obsah poháru na jeden zátah a podala zpět sklenici.

Pevněji si nasadila monokl a zapálila si další cigaretu.

Dveře se za komorníkem zavřely.

„Druze vypadá dobře, Jane. Kde jsi ho sehnala?“

Lady Raytham rychle vzhlédla.

„Opravdu? Skoro si ho ani nevšímnu. Vždycky byl stejný, pokud si pamatuji. Dřív pracoval pro lorda Everreeda.“

„To už je pár let. Pamatuji si ho, když byl mladý.“

„Princezna měla nešťastný zvyk usmívat se se zavřenými ústy. Nebylo to moc hezké.“

„Je legrační, jak rychle přichází stáří: třicet až padesát let ulétne jako blesk!“

Náhle změnila téma a začala mluvit o své odpolední návštěvě.

„Šla jsem na bridž a narazila jsem na smyčcové kvarteto, které hrálo všechny druhy hudby kromě té, která má melodii.“

„Bylo to tak krásné!“ zvolala Greta a zavřela oči v agónii obdivu.

„Bylo to hnusné,“ odvětila šedovlasá Anita. „A ještě hnusnější proto, že tam byla moje švagrová. Omezenost té ženy mě deprimuje.“

Lady Raytham se opět zadívala do ohně.

„Ach!“ vzdychla.

„Zeptala jsem se jí, co hodlá udělat s Peterem.

Díkybohu, že má v tomhle trochu rozumu! Peter byl vymazán ze seznamu. Margaret o něm ani nechtěla diskutovat. Jediný, kdo v něj věřil, byl Everreed, ale Everreed byl vždycky prostáček. Nikdy by ho nežaloval, ale banka ho k tomu donutila.“

Řekla to s jistým uspokojením. Anita nikdy neměla ráda svého synovce a Peter ji za to nesnášel, nenáviděl její posměšky za to, že on, syn bohatého muže, dal přednost práci soukromého tajemníka u toho velkého parlamentáře, vikomta Everreeda, před vstupem do otcovy banky.

Seděla tehdy v soudní síni s pohrdavým úsměvem na rtech, když byl vyčerpaný chlapec odsouzen za padělání podpisu svého zaměstnavatele na šeku na pět tisíc liber.

Lady u krbu zamyšleně zamíchala čaj.

„Kdy se vrátí?“

„Asi teď, myslím. Měl sedět sedm let a říkali mi, že tito lidé dostávají za dobré chování odpuštění trestu – tři měsíce za každý rok. Proč, to ví Bůh. Platíme obrovské sumy, abychom je chytili, a jakmile jsou v bezpečí za mřížemi, začneme si pohrávat se zámekem, abychom je pustili ven.“

„Hanebné!“ zamumlala Greta.

Ale Jane Raytham ji neslyšela.

„Zajímalo by mě, co bude dělat?“ zamyslela se. „Život bude pro muže jako Peter dost těžký...“

„Nesmysl!“ vyštěkla Anita. „Proboha, nebuď melancholická kvůli Peterovi! Strávil pět let ve vězení a v Dartmooru, nebo kde byl, učí muže používat ruce k něčemu jinému než k padělání šeků. Pravděpodobně z něj bude vynikající zemědělský dělník.“

Lady Raytham se zachvěla.

„Ach! To je strašné!“

Princezna se usmála.

„Peter Dawlish je prostě hlupák. Patří k typu lidí, kteří jsou stvořeni k tomu, aby sloužili ostatním. Pokud se začnete starat o Petera, budete plakat nad koroptví, která se objeví na vašem stole! Zajímalo by mě, co si myslí o Druzeovi?“

Lady Raytham vzhlédla.

„Myslíte, že ho stále nenávidí?“

Anita našpulila své velké rty.

„Druze byl Everreedův komorník a inkasoval šek; druhý den Peter zmizel na dovolenou – ve skutečnosti na své velké dobrodružství. Když se vrátil a byl zatčen, přísahal, že o šeku nic neví, a obvinil chudáka Druzeho z padělání – což ho však nezachránilo před vězením.“

Lady Raytham na to nic neřekla.

„Peter se samozřejmě cítí ublížený. Pokud měl pravdu v tom, že Druze je v celé záležitosti tím padouchem, mohou nastat potíže; nemusíme si nic namlouvat.“

Její cigareta zhasla. Netrpělivě otevřela kabelku a začala v ní hledat. V kabelce našla dopis; odtrhla horní část a sehnula se, aby si ho přečetla u ohně. Pohlédla na podpis na konci dopisu.

„Kdo je Leslie Maughan?“

„Leslie Maughan! Neznám. Proč?“

Anita zmačkala papír do kuličky.

„Leslie Maughan by se se mnou rád setkal kvůli osobní záležitosti,“ řekla Anita strojeným a povýšeným přízvukem, který podle ní mohl mít autor dopisu.

„A Leslie Maughan bude rád, když mu sdělím, v kolik hodin se s ním mohu setkat. Možná je to vynálezce nebo si chce půjčit peníze, nebo snad má výpravu na Kokosové ostrovy, kterou chce abych financovala? K čertu s Leslie Maughanem!“

Kapitola II.

DÍVKA DETEKTIV

Druze tiše vešel do dveří a vyčkávavě stál se sepnutýma rukama. Jeho tvář byla podivně bledá; když mluvil, jeho pravá líce sebou křečovitě škubala.

„Ano?“

„Bude Vaše Milost chtít vidět slečnu Leslie Maughan?“

„Slečnu?!“ zvolala Anita.

Jane Raytham vstala.

„Slečnu Leslie Maughan z kriminálního oddělení Scotland Yardu?“ Lady natáhla ruku a uchopila opěradlo křesla; její tvář byla bez krve; otevřela ústa, aby promluvila, ale nevydala ani hlásku.

Greta se snažila o oční kontakt s princeznou, ale Anita Bellini zírala na bledého komorníka.

„Půjdu za ní – do malého salónku, Druze. Omluvte mě.“ Lady vyšla z místnosti a zavřela za sebou dveře, zatímco Druze zmizel pod dolním schodištěm. Po její pravici byly dveře do jejího pokoje a ona do něj rychle a tiše vešla, rozsvítila světlo a zavřela dveře. Zírala do zrcadla. Hrozně! Její bledá, pohublá tvář prozrazovala přiznání.

Byla zrazena? Splnili svou hrozbu?

Vytáhla zásuvku toaletního stolku, nahmatala malou nádobku s růží a rychlým, obratným pohybem ruky dodala svým tvářím neobvyklou barvu.

Ještě jednou se podívala na svůj obličej v zrcadle, vyšla ven s úsměvem na rtech a se zoufalstvím v srdci a sešla po schodech dolů.

V malém salónku svítila všechna světla a její první emoce byly překvapení a úleva. Již sice věděla, že ve Scotland Yardu pracují jako detektivové i ženy, ale dokázala si je představit jen jako tvrdé, kyselé bytosti v konfekčním oblečení.

Dívka, která stála u stolu a prohlížela si ilustrované noviny, které jí nabídl Druze, však tak rozhodně nevypadala. Měla na sobě módní kabátek a na jedné z klopměla připnutý velký svazek fialek. Byla stejně vysoká jako Jane Raytham a stejně dobře stavěná; měla štíhlé hedvábné kotníky a elegantní boty. Tvář pod ohrnutým okrajem malého plstěného klobouku byla ještě překvapivější.

Pár tmavých očí se zvedl, aby se setkal s pohledem Jane Raytham. Rty jemně tvarované a červené jako Gretiny, ale bez jakékoli umělosti. Pevná, kulatá bradička a náznak bílého krku někde za kožešinovým lemem. Mohlo jí být tak dvaadvacet.

Lady Raytham poněkud zmateně katalogizovala viditelné vlastnosti své nečekané návštěvnice.

„Vy jste slečna Maughan?“ zeptala se.

Když se policistka usmála, usmívala se očima i rty a důlky, které se jí objevily na tvářích, ji činily absurdně mladou.

„Ano, tak se jmenuji, lady Raytham,“ podala jí svou vizitku, „je mi velmi líto, že vás obtěžuji, ale můj šéf je poněkud přísný.“

„Jste detektiv? Nevěděla jsem...“

„Že existují detektivové ženy?“ zeptala se dívka. „A máte pravdu! Moje pozice je ojedinělá. Jsem asistentkou

vrchního inspektora Coldwella. Komisaři, kteří jsou spíše konzervativní lidé, proti tomu vůbec nic nenamítají. Ale předpokládejme, že jsem opravdu detektiv. Investigace je součástí mé práce.“

Stála u stolu, jednu ruku v bok, druhou listovala v ilustrovaném časopise a nehybně přitom hleděla na Jane Raytham.

„Právě provádím vyšetřování, lady Raytham,“ řekla tiše. „Chci vědět, proč jste v pondělí vybrala z banky dvacet tisíc liber.“

Lady na vteřinu zpanikařila; ztratila kontrolu natolik, že skoro vykoktala pravdu. Vůle, která ji udržovala v zdánlivém klidu, byla výsledkem nejvyššího úsilí jejího života. Pak jí na pomoc přišla její přísná výchova. Kontrola nad jejím hlasem byla dokonalá.

„Odkdy má policie pravomoc dohlížet na bankovní účty soukromých občanů?“ zeptala se lady chladným, vyrovnaným tónem. „To je mimořádně neobvyklá žádost! Je tedy trestné, když si vyberu dvacet tisíc liber ze svého vlastního účtu? Jak jste se to dozvěděla?“

„Člověk se dozví různé věci, lady Raytham.“ Maughan byla klidná, nenechala se vyvést z míry skutečným nebo předstíraným rozhořčením.

„Lady Raytham, jistě si myslíte, že jsme velmi drzí a odporní. A je zřejmé, že pokud tuto záležitost nahlásíte Scotland Yardu, budu potrestána. Ale očekávám, že...“

Jane Raytham se již natolik vzpamatovala, že mohla otevřít své šedé oči v úžasu.

„Tak proč jste sem vlastně přišla?“ zeptala se.

Viděla, jak Leslie Maughan zhluboka vydechla; v koutcích jejích úst se zableskl náznak úsměvu, který však okamžitě zmizel.

„Dvacet tisíc liber je spousta peněz,“ řekla tiše. V jejím hlase zazněl nádech prosby.

Lady málem vykřikla, pochopila význam této návštěvy. Věděli to. Policie věděla, kam ty peníze směřují a k čemu slouží.

Její dech se zrychlil; mohla jen s obavami hledět do těch tmavých očí a snažit se co nejlépe uspořádat své myšlenky. Tmavé oči – fialové, ne spáleně hnědé jako Gretiny, ale tmavě fialové. Detektiv – tahle drobná dívka! A byla dobře oblečená; ženskost v Jane Raytham to bezděčně zaznamenala.

Její rukavice byly od Renauda; jen Renaud dělal tenhle kuriózní, poloviční design.

„Neřeknete mi to? Mohlo by vám to ušetřit tolik neštěstí. Snažíme se o to v Yardu – ušetřit lidem neštěstí. To by vás nikdy nenapadlo, že? Ale policisté jsou spíš jako starší bratři než jako zlobři. Neřeknete mi to?“

Jane Raytham zavrtěla hlavou; byla to chyba, jediná, kterou udělala, když se pokusila promluvit.

„Ne, neřeknu!“ řekla bez dechu. „Není co říct. Vaše zasahování je neoprávněné. Napíšu do Yardu.“

Náhle zakolísala a Leslie Maughan byla okamžitě u ní; a síla jejího stisku byla druhým překvapením, které Jane Raytham zažila.

S námahou jí ruku vytrhla.

„Teď už můžete jít, prosím! A pokud vás nenahlásím, je to proto, že si myslím, že jste jednala z neznalosti – z nadměrné horlivosti.“

Ukázala hlavou ke dveřím a Leslie si pomalu vzala kabelku a deštník.

„Pokud mě budete někdy potřebovat, moje telefonní číslo najdete na mé vizitce.“

Lady Raytham stále držela její zmačkanou vizitku v ruce. Teď se na ni podívala, velmi pomalu došla k ohni a hodila ji do plamenů.

„Nebo v telefonním seznamu,“ dodala Leslie, když odcházela.

Druze byl v hale a nervózně si třel ruce. Spěchal ke dveřím a otevřel je.

„Dobrou noc, slečno,“ řekl chraptivým hlasem a ona se na něj podívala a zachvěla se. Proč se zachvěla, nevěděla, ale v tu chvíli měla živou a děsivou iluzi. Bylo to, jako by se dívala do prázdných očí někoho, kdo už byl mrtvý.

Kapitola III.

PETER DAWLISH

Leslie kráčela svižným krokem podél nábřeží Temže. Byla mrazivá noc a kabát ji příliš nechránil před ledovým severním větrem. Starší muž, který krácel po jejím boku, byl o hlavu vyšší než ona. Měl chůzi vojáka a jeho deštník se rytmicky otáčel v taktu jeho kroků.

„Vražda vlevo,“ řekl příjemně, jako by byl průvodcem, který ukazuje památky.

Dívka zpomalila krok a pohlédla tím směrem.

„Opravdu? To nemyslíte vážně, pane Coldwelle.“

Její oči se upřely na temnou postavu rozvalenou přes široký parapet zídky, s pažemi opřenými o její žulovou korunu a se zarostlou bradou položenou na ruku. Byl to vyhublý muž, který se nijak nelišil od tuláků, kteří se tady scházeli od půlnoci a snažili se trochu vyspat mezi návštěvami patrolujících policistů.

„Je pravděpodobné,“ řekl Coldwell opatrně, „že když vidíš jednoho z těchto ptáků, jak takhle pozoruje řeku, vymýšlí si nový způsob, jak vyrovnat staré účty. Zajímá tě to – ze sentimentu?“

Zaváhala.

„Ano, trochu. Nevím, jestli je to sentiment nebo jen ženská zvědavost.“

Náhle se od Coldwella odvrátila a vracela se zpět k tomu rozvalenému muži, který ji zřejmě sledoval koutkem oka, protože se náhle narovnal a otočil k ní hlavu.

„Na mizině?“ zeptala se a uslyšela jeho tichý smích.

„Na mizině, ale ne na dně,“ odpověděl hlasem vzdělaného muže s nádechem toho ospalého protažení, příjemným přízvukem, kterým univerzity obdarovávají své děti.

„Vzbudil jsem ve vás soucit? To je mi líto. Pokud mi nabídnete peníze, budu poněkud v rozpacích. Na tomto chodníku najdete spoustu chudých žebráků, kteří jsou potřebnější charity. Používám toto slovo v jeho nejčistším slova smyslu.“

Podívala se mu do tváře. Jemný knírek a roztřepená bradka nezakrývaly jeho mládí.

Vrchní inspektor Coldwell, který se k nim přiblížil, ho pozoroval s profesionálním zájmem.

„Chcete vědět, na co jsem opravdu myslel?“ V hlase tuláka zněl podivně škádlivý tón.

„Myslel jsem na vraždu! V tomto městě je jeden pán, který mi dost zkomplikoval život, a já se právě rozhodl, že k němu při nejbližší příležitosti půjdu a vpálím mu tři kulky z automatické pistole do srdce, když jste mi narušila proud mých vražedných myšlenek.“

Coldwell se zasmál.

„Myslel jsem si, že jste to vy. Vy jste Peter Dawlish,“ řekl a ošuntělá postava zvedla klobouk s předstíranou zdvořilostí.

„Taková je sláva!“ řekl sarkasticky. „A vy jste Coldwell, poznání je vzájemné! A teď, když jsem se beznadějně prozradil, předpokládám, že zavoláte nejbližšího městského policistu, který mě zbaví všech těch lákavých pokušení.“

„Kdy jste byl propuštěn?“ zeptal se Coldwell.

Dívka poslouchala a byla z toho téměř v šoku. O tomto muži před necelou čtvrthodinou diskutovali; strávila odpoledne přemýšlením o něm; a teď ho potkali na tomhle větrem ošlehaném chodníku. Zrovna jeho z milionů lidí v Londýně - to bylo něco víc než náhoda.

To byl osud.

„Pane Dawlishi, zajímalo by mě, jestli mi uvěříte, když řeknu, že jste jediný muž v Londýně, kterého jsem dnes chtěla potkat. Dozvěděla jsem se totiž, že jste venku. Mohl byste se dnes večer ke mně dostavit?“

Muž se usmál.

„Pozvánky se jen hrnou,“ zamumlal. „Před deseti minutami mě pozvali do útulku Armády spásy! Věřte mi, madam...“

„Pane Dawlishi,“ její hlas byl velmi tichý, ale velmi jasný, „vy se strašně litujete, že?“

V té tmě si nevšimla ruměnce, který se mu objevil na tvářích.

„Asi ano,“ řekl trochu nevrle.

„Ale člověk nemá nikdy právo litovat sám sebe za žádných okolností,“ řekla. „Tady je moje vizitka.“

Otevřela víko své kabelky a on si od ní vzal malý kartonový lístek a přiblížil si ho k očím, aby si ho v slabém světle vzdálené lampy přečetl.

„Přijdete za mnou v půl jedenácté? Nenabídnu vám peníze, ani vám nenabídnu práci jako dřevorubec nebo třídič odpadového papíru. Jde o mnohem důležitější věc.“

Přečetl si jméno a adresu znovu a zamračil se.

„Ah ano. Opravdu... ano, pokud si to přejete.“

Najednou se cítil trapně a nepříjemně.

Dívka rychle rozpoznala změnu v jeho chování a tónu.

„Obávám se, že jsem spíš jako strašák do pole, slečno, ale to vám nevadí, že?“

„Ne,“ řekla a podala mu ruku.

Na vteřinu zaváhal, pak ji vzal do své. Ucítla tvrdost jeho mozolnaté dlaně a ucukla, když si uvědomila, co to znamená.

Za vteřinu se připojila k čekajícímu Coldwellovi. Peter Dawlish je sledoval, dokud mu nezmizeli z dohledu, a pak se s mírným úsklebkem otočil a pomalu se vydal směrem k Blackfriars.

„Vím, že svět je malý,“ řekl Coldwell a mávl deštníkem, „ale netušil jsem, že to platí i pro Londýn. Peter! Je to už roky, co jsem ho naposledy viděl. Před pěti lety to byl naprostý ztroskotanec.“

„Myslíte si, že je opravdu padělatel?“

„Porota složená z jeho krajanů ho odsoudila,“ řekl opatrně Coldwell, „a poroty mají obvykle pravdu. Koneckonců, potřeboval peníze: jeho otec byl starý skrblík a nemůžeš provozovat rušný podnik a doprovázet hezké dámy do New Yorku za pouhých dvě stě padesát liber ročně. Byl to hlupák; kdyby si nevzal tu tříměsíční dovolenou, jeho padělatelský čin by nikdy nebyl odhalen.“

„Kdo byla ta žena?“ zeptala se Leslie; cítila, že tato otázka je na místě.

„Nevím. Policie ji hledala, ale nikdy ji nenašla. Cherchez la femme — odpusť mou příšernou francouzštinu. Peter říkal, že to byla sboristka z pařížské opery. Nebyl na to zvlášť pyšný.“

Dívka si povzdychla.

U temného vchodu do Scotland Yardu se pan Coldwell zastavil.

„Teď,“ řekl a postavil se přímo před ni, „možná přestaneš být tajemná a řekneš mi, proč se tak zajímáš o Petera Dawlisha, že o něm mluvíš už tři dny?“

Podívala se na něj upřeně zpod klobouku.

„Protože vím přesně, proč chce Peter Dawlish zabít a koho chce zabít!“

„Druze! To by uhádlo i dítě!“ posmíval se vrchní inspektor. „A chce ho zabít, protože si myslí, že Druzeovo svědectví ho poslalo do vězení.“

Usmívala se – širokým úsměvem vědomého triumfu.

„Špatně!“ řekla. „Pokud Druze zemře, bude to proto, že nemá rád děti!“

Pan Coldwell na ni zůstal zírat s pootevřenou pusou.

Kapitola IV.

INGLETHORNE

„Abych to správně pochopil,“ řekl Coldwell pomalu.

„Pokud bude Druze zabit, tak proto, že nemá rád děti?“

Leslie Maughan přikývla.

„Vím, že nesnášíte záhady. To všichni ve Scotland Yardu,“ řekla. „Ale jednoho dne vám řeknu, co tím myslím. Pamatujete si, jak jste mi loni v srpnu dal měsíc dovolené?“

Hlavní inspektor Coldwell si to velmi dobře pamatoval.

„Jela jsem do Cumberlandu, abych se jen tak poflakovala. Velmi snaživě jsem předstírala, že na světě neexistuje místo jako Scotland Yard. Ale mám v sobě toho čmuchavého, zvědavého ducha, který by ze mě udělal první ženu inspektorku C.I.D., kdyby komisaři nebyli takoví upjatí, staromódní pánové! Jednoho dne jsem se potulovala po malé vesničce, když jsem našla něco, co mě nakonec přivedlo k závěru, že Druze nemá rád děti. A jednoho dne, až na to přijde, ho Peter Dawlish za to zabije!“

„To zní ještě záhadněji než předtím!“ zvolal Coldwell.

„Pravděpodobně honíte ten svůj přízrak, krále všech zločinců. To je předurčeno všem nadšeným mladým policistům.“

Leslie Maughan začala svou policejní kariéru jako velmi mladá stenografka na Scotland Yardu. Její otec byl ten slavný komisař Maughan, jehož činy se staly základem pro

mnoho příběhů o policejní práci, a zanechal své dceři příjem, díky kterému již nemusela pracovat, aby se užívala.

Ale policejní vyšetřování měla v krvi a postupně si prošla všemi stupni, až ji úřady, které se dosud zdráhaly připustit, že by žena mohla zastávat vedoucí pozici na policejním velitelství, přijaly na pozici „asistentky“ šéfa z Big Four.

„Je brilantní, jinak se to nedá říct,“ řekl o ní policejnímu komisaři. „A i když si nemyslím, že je to práce pro ženu, nikdy nebylo ženy, která by byla vhodnější pro vysokou pozici na Yardu.“

„Jaké jsou její hlavní kvality?“ zeptal se komisař, mírně pobaven.

„Myslí rychle a má to potřebné štístko,“ zněla výstižná odpověď.

Otázka štěstí zaměstnávala Leslieinu mysl, když šla domů do svého bytu v Charing Cross Road. Samotný fakt, že ten byt byl její, silně podporoval teorii štěstí. Uzavřela dlouhodobou smlouvu na pronájem patra nad kinem v době, kdy byly byty ještě levně k mání. Mohla by si klidně vzít podnájemníka, jenž by jí platil dvojnásobné nájemné, ale byt byl v centru, nájemné relativně nízké, a ona odolala pokušení změnit své obydlí v generátor zisku.

Do mezonetu vedly boční dveře a sotva je za sebou zavřela, ozval se hlas ze shora nad schody.

„Jste to vy, slečno Maughan?“

„Ano, jsem to já,“ řekla Leslie.

Pověsila kabát v úzké předsíni a šla nahoru za dívkou, která na ni čekala na podestě schodiště. Lucretia Brown, její jediná služebná, byla velmi vysoká dívka s širokými rameny a kulatým, příjemným obličejem. Byla o deset let starší, starala se o Leslie už od svého dětství a dosud se nezavila svých protektorských manýrů.

Nyní stála s rukama v bok a vyčítavě si prohlížela svou paní.

„Myslela jsem, že jste...“ začala.

„Myslela sis, že mě zavraždili a hodili do řeky, vid’“ řekla Leslie dobromyslně. „Jako vždycky si to myslíš, když se nevrátím včas!“

„Londýnu nevěřím,“ řekla Lucretia.

Bylo to její skutečné jméno, které jí dala nepříliš vzdělaná zemědělská dělnice, která po pastorově přednášce o rodu Borgiů odešla z farní síně s nejasnou představou, že historická postava, která nesla toto jméno, byla úctyhodná bytost.

„Nikdy jsem Londýnu nevěřila a nikdy mu věřit nebudu. Večeřela jste, slečno?“

„Ano, večeřela jsem,“ řekla Leslie a podívala se na hodiny. „O půl jedenácté čekám návštěvu, takže až mu otevřeš dveře, neříkej mu, prosím, že jsem pryč a že se nevrátím dřív než za tři týdny.“

Lucretia se trochu zamračila a zamítavě našpulila rty.

„Půl jedenáctá je na návštěvu gentlemana trochu pozdě, slečno. Je to váš přítel?“

Leslie ji nikdy nedokázala odnaučit všetečnému zájmu o její osobní záležitosti. V jistém smyslu měla Lucretia výsadní postavení. První Leslieinou vzpomínkou byla totiž Lucretia s širokou tváří, jak tlačí kočárek, ve kterém Leslie dýchala čerstvý venkovský vzduch.

„Je to někdo, koho znám, slečno? Pan Coldwell?“

Leslie zavrtěla hlavou.

„Ne, je to muž, který právě vyšel z vězení.“

Lucretia zavřela oči a zavrávala.

„Proboha!“ zamumlala. „Nikdy jsem si nemyslela, že se dožiju dní, kdy k vám večer budou na návštěvu chodit

trestanci! Co tak aspoň požádat nějakého policistu, aby stál u dveří, slečno?“

„Možná že se až příliš družíš s policisty,“ řekla Leslie přísně a služebná začala nesouvisle protestovat.

Půl jedenácté odbíjely věžní hodiny v kostele St. Martins-in-the-Fields, když zazvonil zvonek u dveří a Lucretia se k nim vydala s očima rozšířenýma vzrušením.

„To je on!“ řekla melodramaticky.

„No tak ho pusť dovnitř.“

„Ať se stane cokoli,“ začala Lucretia, „já za to nenesu odpovědnost.“

Leslie ukázala na dveře.

Vyšel po schodech tak tiše, že neslyšela jeho kroky. Dveře se otevřely a Lucretia vstoupila dovnitř.

„Ten gentleman,“ řekla hlasitě a vrhla na cizince smířlivý pohled, pak vyklouzla z místnosti a zavřela za sebou dveře.

Peter Dawlish stál tam, kde ho Lucretia nechala, s měkkým kloboukem v ruce, pohledem těkal od dívky k útulné místnosti a na hubené tváři se mu zračil úsměv.

Teď si všimla, jak ošuntěle byl oblečený: košile už neměla límec, boty měl odřené a šedé od bláta a starý, špatně padnoucí oblek, který měl na sobě, byl záplatovaný a místy dokonce zašpiněný.

„Varoval jsem vás, že jsem jak strašák,“ řekl, jako by četl její myšlenky. „V Dartmooru mi dali krásný oblek vyrobený ve vězení, ale nezdálo se mi, že by to bylo vhodné oblečení pro setkání s kritickým světem, tak jsem ho vyměnil za tohle.“

Přistavila židli k ohni.

„Posadte se, pane Dawlishi.“

„Pane Dawlishi,“ zopakoval. „To zní strašně úctyhodně.

“

„Můžete kouřit, pokud chcete,“ řekla, když se pomalu posadil, a on se znovu usmál.

„Rád bych, ale nemám co.“

Spěšně otevřela zásuvku a vyndala plechovku cigaret.

„Děkuji,“ vzal cigaretu do prstů a zamračil se.

„To je opravdu divné,“ řekl.

„Co je divné?“

„Tyhle cigarety; kdysi jsem je kouřil. Dovážel jsem je z Káhiry. Tady se nedají koupit, alespoň ne v době, kdy jsem odešel do chládku. Hejhou! Zase se lituju? To zabořelo! Nesnáším tyhle sebelitující se lidi a je pro mě nemilým překvapením, když zjistuji, že jsem se k nim přidal.“

Zapálil si cigaretu a s chutí potáhl.

„To je docela úžasné,“ řekl.

„Jedl jste něco?“

Přikývl.

„Večeřel jsem jako sybarita (*nečinný, požitkářský člověk, žijící v luxusu*) v malém obchodě na Blackfriars Road. Jídlo stálo šest pencí; bylo to sice docela extravagantní, ale cítil jsem, že se potřebuji posilnit na tuto zkoušku.“

„Nemáte kde bydlet?“

Zavrtěl hlavou.

„Ne, nemám kde bydlet.“

Pohrával si s cigaretou dlouhými, tenkými prsty. S uspokojením si všimla, že má ruce pečlivě umyté, a on, jako by opět uhodl její myšlenky, se na ně podíval.

„Nevím přesně, jaké informace vám mohu poskytnout, pokud tedy potřebujete informace. Kdybyste byla policista mužského pohlaví, odmítl bych vaše pozvání poněkud povýšeně! Ale kriminalistka je unikát. Samozřejmě jsem viděl na ulici policistky – spíše tlustá, malá těla s přílbami. Předpokládám, že jsou užitečné.“

Všiml si, že sama nekouří, a kvitoval to.

„Kouřím velmi zřídka,“ řekla. A změnila tón: „Vadilo by vám, kdybych mluvila velmi otevřeně?“

„Čím otevřeněji, tím lépe,“ opřel se v křesle a vypustil oblak kouře ke stropu.

„Troufám si říct, že dnes v noci budete nucen chodit po Londýně?“

„To se stává už zvykem,“ řekl Peter Dawlish. „A opravdu by to bylo docela zábavné, kdyby člověk nebyl tak strašně unavený. Když jsem opustil vězení, dali mi trochu peněz – ne moc. Člověk se přes den dost vyspí, zejména za slunečných dnů, v zapadlých koutech parků. A v deštivých nocích znám zahradní domek, který sice nelze srovnávat s apartmá v hotelu, ale je útulný. Včera v noci jsem tam spal s bývalým plukovníkem pěchoty a právníkem, který bydlel ve stejném oddělení v Dartmooru.“

Upřeně se na něj podívala.

„Dnes v noci se vyspíte slušně,“ řekla svým tichým, vyrovnaným hlasem, „a zítra si koupíte nový oblek a půjdte za svým otcem.“

Zvedl obočí a v očích se mu zablesklo pobavení.

„Nevěděl jsem, že jste se dostala až k našim rodinným kostlivcům. A proč bych to měl udělat, slečno Maughan? Oblek by byl zbytečným výdajem; můj rodička by nebyla ohromena mým vzhledem movitého člověka. Spíše by si představila, že jsem našel dalšího dobrosrdečného gentlemana, který mi svěřil svou šekovou knížku. Kromě toho by to všechno stálo peníze; a myslím, že byste měla vědět, než půjdeme dál, že si od vás nevezmu žádné peníze pod žádnou záminkou.“

Měla neobyčejný talent přimět ho, aby se cítil hloupě. Vždycky si potom vzpomněl, že při prvních dvou setkáních s touto zvláštní dívkou ho rozpalovala a mrazila buď její slova, nebo intonace jejího hlasu.

„Taková hrdost, která odmítá přijmout peníze od ženy, je velmi obdivuhodná.“ V jejím hlase zazněl chladný sarkasmus, který ho rozrušil.

„Je to postoj mysli, která se skrývá za podvědomým pocitem nadřazenosti muže nad ženou! Není to pro ženu nijak lichotivé, ale pro muže to musí být nesmírně uspokojující! Mohu vám položit další otázku, pane Petere Dawlishi? Máte v úmyslu klesnout na úplné dno? Je vaše vize života lemována ze všech stran zpustlými chudobinci a na jejím konci chudinským hřbitovem?“

„Nechápu, kam tím míříte.“

Věděla, že ho rozzlobila, a tajně se tím bavila.

„Samozřejmě se budu snažit najít si práci. Mám v úmyslu odjet do zahraničí.“

„Přesně tak,“ přikývla. „Do jedné z kolonií. Je to nejoblíbenější ze všech iluzí, že lidé bez odhodlání a ambicí mohou magicky získat tyto vlastnosti v okamžiku, kdy vystoupí na břeh v Quebecu nebo Sydney, nebo kdekoli jinde, kam je zavede jejich nadšení.“

Teď se navzdory sobě samému zasmál.

„Určitě máte talent na to, jak člověka rozčítit.“

„Opravdu? Řeknu vám, kam jsem mířila, pane Dawlishi. To, že teď odmítáte půjčku, naznačuje, že jste naprosto přesvědčen, že nikdy nevyděláte dost na to, abyste půjčku splatil. Jediný způsob, jak můžete odmítnutí peněz ospravedlnit, je věřit, že je nikdy nebudete moci splatit; že budete patřit k lidem, kteří stojí ve frontách na chleba, spí na lavičkách v parku a jsou závislí na veřejné charitě.“

Viděla, že její útok zasáhl cíl, a rychle pokračovala:

„Samozřejmě, že nic takového neuděláte! Vyšel jste z vězení s pocitem krivdy vůči světu a těžko vám to lze vyčítat. Domnívám se, že jste jeden z mála nevinných mužů, kteří kdy byli v Dartmooru.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dívka ze Scotland Yardu***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.